

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 33, 2020

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1719](#) 03-11-2020

Aanvraag herziening op basis van verklaringen die onderbouwen dat verdachte niet de persoon op de camerabeelden is.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1715](#) 03-11-2020

Bewijsklacht over voorhanden hebben vuurwapen categorie II sub 3.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1722](#) 03-11-2020

Intrekking van een arrest door de Hoge Raad.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1726](#) 03-11-2020

Over hoofdelijke aansprakelijkheid en een onpartijdige rechter.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1724](#) 03-11-2020

Dienen in strafzaak verbeurdverklaarde geldbedragen, auto's en sieraden in mindering te worden gebracht op opgelegde betalingsverplichting?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1718](#) 03-11-2020

Grond voor onttrekking aan het verkeer?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1727](#) 03-11-2020

Heeft verdachte wetenschap van en beschikkingsmacht over vuurwapen en munitie gehad?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1716](#) 03-11-2020

Staat artikel 74 AWR aan toepassing artikel 36e Sr in de weg?

Annotatie

[Bewezenverklaring voorhanden hebben vuurwapen. Commentaar bij Hoge Raad 3 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1715.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Bewezenverklaring voorhanden hebben vuurwapen \(art. 26 WWM\). Commentaar bij Hoge Raad 3 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1727.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

Annotatie

[Hoofdelijke aansprakelijkheid schadevergoedingsmaatregel. Commentaar bij Hoge Raad 3 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1726.](#)

mr. J.H.J. Verbaan

ANNOTATIE

**Bewezenverklaring voorhanden hebben vuurwapen.
Commentaar bij Hoge Raad 3 november 2020,
ECLI:NL:HR:2020:1715.**

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie onder meer het voorhanden hebben van een vuurwapen categorie II sub 3, artikel 2:1 WWM, is bewezen verklaard, dat de bewezenverklaring voor zover die betrekking heeft op het voorhanden hebben van een vuurwapen van categorie II sub 3°, te weten een kogelgeweer, merk onbekend kaliber .22LR, niet uit de door het hof gebruikte bewijsvoering kan worden afgeleid.

Het hof heeft de bewezenverklaring, voor zover voor de beoordeling in cassatie van belang, doen steunen op de volgende bewijsmiddelen:

1. Het proces-verbaal van doorzoeking d.d. 28 juni 2017 (p. 310-313), met bijlage, inhoudende de Inventarisatie kavellijst (p. 314 t/m 322), voor zover inhoudende als relaas van verbalisant:

Op 28 juni 2017 werd een doorzoeking uitgevoerd in het pand (p. 310). Van elke locatie is een aparte kavellijst opgemaakt. Op die lijsten zijn de respectievelijk in die ruimten aangetroffen en in beslag genomen goederen afzonderlijk genummerd.

Inventarisatie kavellijst:... (p. 312)

Locatie 7: slaapkamer 3 L-5-1 (het hof begrijpt: L-7-1) punt 22 kogel vuurwapen in een hoek (p. 317).

2. Kennisgeving van inbeslagneming (p. 27-43):

SIN AAKB5789NL Kogel punt 22 kogelgeweer kaliber punt 22 L-7-1(p. 27/28)

6. Het proces-verbaal van bevindingen d.d. 20 juli 2017 (p. 361-376), voor zover inhoudende als relaas van een andere verbalisant:

Op 17 juli 2017 werden mij ter beoordeling enkele voorwerpen voorgelegd, die op 28 juni 2017 in beslag zijn genomen. Deze voorwerpen werden aangetroffen tijdens een doorzoeking in genoemd perceel (p. 362)

SIN AAKB5789NL Kogelgeweer. Een enkelloops kogelgeweer van een onbekend merk, kaliber .22 LR. Het voorwerp is geschikt om projectielen door een loop af te schieten. De werking van het voorwerp berust op het teweegbrengen van een scheikundige ontploffing. Derhalve is dit wapen een vuurwapen zoals bedoeld in artikel 1 onder 3 van de WWM. Het betreft een vuurwapen in de zin van artikel 2 lid 1 categorie II onder 3 van de WWM. (p. 372).

De Hoge Raad overweegt dat de door het hof gebruikte bewijsmiddelen niets inhouden waaruit kan volgen dat het 'kogelgeweer, merk onbekend, kaliber .22 LR' een vuurwapen van categorie II sub 3° als bedoeld in artikel 2 lid 1 WWM is. De Hoge Raad oordeelt dat de bewezenverklaring – in het bijzonder het onderdeel 'die zodanig waren vervaardigd of gewijzigd dat het dragen niet of minder zichtbaar was, dan wel dat de aanvalskracht wordt verhoogd' – daarom niet naar de eis van de wet met redenen omkleed is. De klacht daarover is op zichzelf terecht.

De Hoge Raad overweegt dat indien niet alle onderdelen van de bewezenverklaring kunnen worden afgeleid uit de gebruikte bewijsmiddelen, in bijzondere gevallen voldoende belang bij de klacht over de toereikendheid van de bewijsvoering kan ontbreken. Daarvan is slechts sprake indien gelet op het verhandelde ter terechtzitting – waaronder begrepen de inhoud van de daar voorgehouden stukken van het dossier en hetgeen daar naar voren is gebracht – in redelijkheid geen twijfel kan bestaan over de toereikendheid en de betrouwbaarheid van het bewijs (vgl. ECLI:NL:HR:2013:BZ5960, r.o. 2.4 en ECLI:NL:HR:2016:1005, r.o. 2.5.3).

De Hoge Raad oordeelt dat het in de onderhavige zaak om een dergelijk geval gaat. Het voor het bewijs gebruikte proces-verbaal van bevindingen, dat zich bevindt bij de ter terechtzitting in hoger beroep aan de verdachte voorgehouden stukken van het geding, bevat ten aanzien van het 'kogelgeweer, merk onbekend, kaliber .22 LR' naast de voor het bewijs gebezigde passage ook de volgende omschrijving: 'Het wapen is voorzien van een mechanisme waardoor het geheel kan worden opgevouwen en is daarmee zodanig vervaardigd dat het dragen van het wapen niet of minder zichtbaar is.' De Hoge Raad oordeelt dat het beroep daarom moet worden verworpen.

ANNOTATIE

Bewezenverklaring voorhanden hebben vuurwapen (art. 26 WWM). Commentaar bij Hoge Raad 3 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1727.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens de verdachte, ten aanzien van wie handelen in strijd met artikel 26 lid 1 WWM is bewezen verklaard, over de bewezenverklaring van het voorhanden hebben van een wapen en munitie.

Het hof heeft ten aanzien van de bewezenverklaring overwogen dat de raadvrouw ter terechtzitting in hoger beroep vrijspraak heeft bepleit omdat de verdachte zich niet bewust was van de aanwezigheid van het vuurwapen dat op 25 mei 2016 in de Ford Focus, waarin de verdachte als passagier zat, is aangetroffen. Voor zover de verdachte wordt verweten dat hij het vuurwapen eerder in Vlaardingen voorhanden heeft gehad, geldt dat de verdachte in een woning van iemand anders was, hem plotseling een vuurwapen werd getoond dat hij heeft beetgepakt en bekeken, maar dit vervolgens heeft teruggegeven. Daaruit kan niet worden afgeleid dat de verdachte over dat vuurwapen beschikingsmacht heeft gehad, zodat ook om die reden vrijspraak moet volgen.

Het hof overweegt dat uit de bewijsmiddelen volgt dat de medeverdachte en de verdachte op 25 mei 2016 in een personenauto, merk Ford Focus, op de Rijksweg A5 in de gemeente Haarlemmermeer reden. De medeverdachte bestuurde de auto en de verdachte was zijn bijrijder. Verbalisanten zagen deze auto met daarin twee mannen rijden, onderzochten het kenteken waarna hen bleek dat het kenteken van de auto op naam van een vrouw stond. Verbalisanten wilden op grond hiervan – onder meer – onderzoeken of de inzittenden bevoegd waren in deze auto te rijden. Zij gaven de bestuurder een stopteken en zagen dat tijdens het volgen van de politiewagen, zowel de bestuurder als de bijrijder diverse keren voorover bogen. Bij de gevolgde controle bleek hen dat de chauffeur antecedenten had van handel in harddrugs en wapenbezit en de bijrijder een antecedent van bezit van softdrugs. Bij de met toestemming verrichte fouillering troffen zij meerdere mobiele telefoons aan, waarna zij overgingen tot doorzoeking van de auto. Tijdens deze doorzoeking troffen zij achter het

dashboardkastje, een pakket met vermoedelijk verdovende middelen aan. Bij dit in folie gewikkeld pak met 1,01 kilo samengeperst vuilwit poeder ging het – naar later bleek – inderdaad om cocaïne. Ook werd nog een geringe hoeveelheid heroïne aangetroffen. De auto is in beslag genomen en later op de dag nader onderzocht. Bij die doorzoeking is achter een ventilatierooster in het dashboard een, half geladen, pistool met bijbehorende munitie aangetroffen. Op de ruwe delen van het vuurwapen, de in- en voorzijde van de loop van het vuurwapen en de scherpe randen van het patroonmagazijn is DNA-materiaal aangetroffen dat – kort samengevat – overeenkomt met het DNA- profiel van de verdachte (NFI-deskundigenrapport d.d. 3 maart 2017).

De verdachte heeft zich bij de politie op zijn zwijgrecht beroepen. Bij de rechter-commissaris heeft hij verklaard dat hij niet wist van het vuurwapen in de auto. Ter terechtzitting in eerste aanleg is de verdachte geconfronteerd met het bovengenoemd NFI-deskundigenrapport, waarna hij heeft verklaard dat hij de week voor zijn aanhouding een wapen te zien heeft gekregen in een woning in Vlaardingen, dat hij ook heeft bekeken waarbij hij het magazijn dat eruit was gehaald er weer in deed. De verdachte verklaarde dat hij niet weet of hij in Vlaardingen het wapen heeft gezien dat op 25 mei 2016 in de auto is aangetroffen. In hoger beroep heeft de verdachte deze verklaring in min of meer gelijke bewoordingen herhaald. De verdachte heeft daaraan toegevoegd dat hij niet wil zeggen met wie hij in de woning was en waar de woning was. Wel verklaart hij dat degene die hem het wapen liet zien geen vriend van hem was. Evenmin wilde de verdachte de naam noemen van degene met wie hij naar de woning is gegaan.

Het hof is van oordeel dat de hierboven weergegeven – enkele en op geen enkele wijze te verifiëren – verklaring van de verdachte onvoldoende is om te bewijzen dat de verdachte, in de ten laste gelegde periode, in Vlaardingen een vuurwapen voorhanden heeft gehad. Van dat onderdeel van de tenlastelegging zal de verdachte dan ook worden vrijgesproken.

Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat de verdachte op 25 mei 2016 in een auto zat waarin een vuurwapen is gevonden. Daarop is DNA-materiaal aangetroffen waaruit DNA-profielen zijn afgeleid die overeenkomen met het DNA-profiel van de verdachte. Die feiten en omstandigheden zijn naar het oordeel van het hof redengevend voor het bewijs van het ten laste gelegde, terwijl de verdachte geen aannemelijke, die redengevendheid ontzenuwende, verklaring heeft gegeven. Als zodanig geldt in elk geval niet de door de raadvrouw, niet nader onderbouwde, geopperde mogelijkheid van ‘secundaire overdracht’, mede in aanmerking genomen dat op drie plekken op het vuurwapen DNA-materiaal is aangetroffen dat (blijkens de daaruit verkregen twee DNA-mengprofielen en het DNA-hoofdprofiel) overeenkomt met dat van de verdachte, terwijl dat wapen bovendien verstopt was achter een ventilatierooster. De verdachte heeft zelf slechts ontkend dat hij wist van het vuurwapen in de auto. Die enkele

ontkenning is onder de gegeven omstandigheden onvoldoende om verdachte vrij te pleiten. Het hof acht dan ook bewezen dat de verdachte op 25 mei 2016 het vuurwapen en de zich in het patroonmagazijn bevindende kogelpatronen voorhanden heeft gehad.

De Hoge Raad overweegt dat het in ECLI:NL:HR:2020:504 overwogen heeft dat het op grond van artikel 26 lid 1 WWM verboden is een wapen of munitie van de categorieën II en III voorhanden te hebben. Het handelen in strijd met dit verbod is als misdrijf strafbaar op grond van artikel 55 en 56 WWM.

Voor een veroordeling van het – als pleger – voorhanden hebben van een wapen of munitie is vereist dat de verdachte het wapen of de munitie bewust aanwezig had. De in de rechtspraak van de Hoge Raad in dit verband gebruikte aanduiding van ‘een meerdere of mindere mate’ van bewustheid geeft aan dat de verdachte zich bewust was van de (waarschijnlijke) aanwezigheid van het wapen of de munitie, zonder dat die bewustheid zich hoeft uit te strekken tot de specifieke eigenschappen en kenmerken van het wapen of de munitie of tot de exacte locatie van dat wapen of die munitie. Voor het bewijs van dergelijke bewustheid geldt dat daarvan ook sprake kan zijn in een geval dat het niet anders kan dan dat de verdachte zulke bewustheid heeft gehad (vgl. ECLI:NL:HR:2011:BP5992).

Voorts vergt het aanwezig hebben van een wapen of munitie dat de verdachte feitelijke macht over het wapen of de munitie kan uitoefenen in de zin dat hij daarover kan beschikken. Daarvoor hoeft het wapen of de munitie zich niet noodzakelijkerwijs in de directe nabijheid van de verdachte te bevinden. In bijzondere gevallen volstaat de enkele mogelijkheid tot het uitoefenen van feitelijke macht over het wapen of de munitie niet voor het oordeel dat de verdachte dat wapen of die munitie voorhanden had in de zin van artikel 26 lid 1 WWM. Dat kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer iemand onverhoeds of ongewild kortstondig een wapen of munitie van een ander in handen krijgt of wanneer iemand onverwacht kennis krijgt van de aanwezigheid in zijn nabijheid van een wapen of munitie van een ander, terwijl hij redelijkerwijs daarvan niet direct afstand kan nemen.

De Hoge Raad oordeelt dat gelet op deze vooropstelling het oordeel van het hof niet getuigt van een onjuiste rechtsopvatting en het – ook in het licht van hetgeen door de verdediging is aangevoerd – toereikend is gemotiveerd.

ANNOTATIE

Hoofdelijke aansprakelijkheid schadevergoedingsmaatregel. Commentaar bij Hoge Raad 3 november 2020, ECLI:NL:HR:2020:1726.

mr. J.H.J. Verbaan

De verdediging klaagt namens verdachte, ten aanzien van wie openlijke geweldpleging is bewezen verklaard, onder meer over het oordeel van het hof dat de verdachte hoofdelijk aansprakelijk is voor het gehele aan de benadeelde partij toegewezen schadebedrag.

Het hof heeft de vordering van de benadeelde partij toegewezen tot een bedrag van € 15.257,76 en de schadevergoedingsmaatregel opgelegd voor hetzelfde bedrag. Daartoe heeft het hof overwogen dat hem uit het onderzoek ter terechtzitting voldoende gebleken is dat de benadeelde partij als gevolg van het in de zaak bewezen verklaarde handelen van verdachte rechtstreeks schade heeft geleden tot een bedrag van € 15.257,76, bestaande uit € 13.257,76 aan materiële schade (de posten materiële schade, medische kosten, reiskosten, telefoon- en portokosten, verzorgingskosten, verlies aan verdienvermogen, studievertraging en opvragen medische informatie) en € 2.000 aan immateriële schade.

Dat de toe te wijzen schade van de benadeelde partij niet is ontstaan doordat verdachte de benadeelde partij zelf geslagen heeft staat in het onderhavige geval niet aan toewijzing van de vordering van de benadeelde partij in de weg. Ten aanzien van verdachte is immers bewezen verklaard dat hij zich heeft schuldig gemaakt aan een delict waarbij de medeplegers van dat delict verantwoordelijk én aansprakelijk zijn voor het geheel van de door de groep of groepen gepleegde geweld en de gevolgen daarvan. Verdachte is op grond van deze groepsaansprakelijkheid tot vergoeding van genoemde schade gehouden zodat de vordering tot dat bedrag zal worden toegewezen, met dien verstande dat de vordering hoofdelijk met de mededader zal worden toegewezen.

De Hoge Raad overweegt dat het hof, gelet op de toewijzing van de vordering op grond van 'groepsaansprakelijkheid', kennelijk geoordeeld heeft dat de verdachte op grond van artikel 6:166 BW hoofdelijk aansprakelijk is voor de door de benadeelde partij geleden schade. De

Hoge Raad haalt artikel 6:166 BW aan en overweegt dat genoemd bepaling bepaalt dat indien één van tot een groep behorende personen onrechtmatig schade toebrengt en de kans op het aldus toebrengen van schade deze personen had behoren te weerhouden van hun gedragingen in groepsverband, zij hoofdelijk aansprakelijk zijn indien deze gedragingen hun kunnen worden toegerekend. De hoofdelijke aansprakelijkheid van de tot een groep behorende personen die deze bepaling in het leven roept, leidt ertoe dat de benadeelde die ten gevolge van een gedraging in groepsverband schade heeft geleden ter verkrijging van volledige vergoeding daarvan ermee kan volstaan één van de tot de desbetreffende groep behorende personen aan te spreken. Blijkens de wetsgeschiedenis voorziet de regeling van artikel 6:166 BW in een individuele aansprakelijkheid van tot een groep behorende personen (deelnemers) voor onrechtmatig vanuit de groep toegebrachte schade. De mate van betrokkenheid van de afzonderlijke deelnemers bij het onrechtmatig handelen is niet van belang. Deze individuele aansprakelijkheid vindt haar rechtvaardiging in een ieders bijdrage aan het in het leven roepen van de kans dat zodanige schade zou ontstaan. Zij vindt haar begrenzing in de eis dat de kans op het aldus toebrengen van schade hen had behoren te weerhouden van hun gedragingen in groepsverband (vgl. ECLI:NL:HR:2015:2914).

De Hoge Raad oordeelt dat voor zover de klacht op de opvatting dat de enkele vrijspraak van de strafverzwarende omstandigheid van artikel 141 lid 2 onder 1° Sr in de weg staat aan de toepassing van artikel 6:166 BW berust, de klacht faalt. Die opvatting is, gelet op hetgeen is vooropgesteld, onjuist.

RECHTSPRAAK

Staat artikel 74 AWR aan toepassing artikel 36e Sr in de weg?

Staat artikel 74 AWR aan toepassing artikel 36e Sr in de weg?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof het verweer strekkende tot niet-ontvankelijkverklaring van het openbaar ministerie in de vordering tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft verworpen.

Artikel 74 Algemene wet inzake rijksbelastingen (hierna: AWR) luidt:

‘Ter zake van bij de belastingwet strafbaar gestelde feiten vindt artikel 36e van het Wetboek van Strafrecht geen toepassing.’

De memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de wet van 10 december 1992 tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht en het Wetboek van Strafvordering en enkele andere wetten ter verruiming van de mogelijkheden tot toepassing van de maatregel van ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel en andere vermogenssancties, *Stb.* 1993, 11, waarbij artikel 74 AWR is toegevoegd, houdt onder meer het volgende in:

‘8.5. De staat als rechtstreeks benadeelde

Het is heel wel denkbaar dat het strafbaar gedrag van de veroordeelde bestaat uit het toebrengen van nadeel aan de staat. Zijn wederrechtelijk verkregen voordeel bestaat dan uit het nadeel dat de staat heeft geleden. Hier valt in het bijzonder te denken aan oplichting van de overheid. Sommige wettelijke regelingen, in het bijzonder de fiscale wetgeving, voorzien in een eigen instrumentarium voor de overheid om jegens haar uit de wet voortvloeiende schulden in te vorderen, ook in de gevallen waarin de schuldenaar heeft nagelaten aan zijn aangifteverplichtingen te voldoen of daarbij zich aan misleiding of valsheid heeft schuldig gemaakt. Waar zulks het geval is, is er voor de overheid geen reden om bovendien met behulp van het strafrecht tot de ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel te komen. Naar het oordeel van de ondergetekende gebiedt de zuiverheid, dat in dergelijke gevallen de toepasselijkheid van de strafrechtelijke maatregel wordt uitgesloten. Dit is in het onderhavige wetsvoorstel voor wat betreft de Algemene wet inzake Rijksbelastingen en de Algemene wet

inzake de douane en de accijnzen gebeurd. Zulks laat onverlet dat op nalatigheden of misdragingen in de fiscale en douanesfeer wordt gereageerd met administratieve verhogingen of strafrechtelijke boeten.

Handhaving van de toepasselijkheid van de ontnemingsmaatregel op fiscale delicten zou bovendien het merkwaardige gevolg hebben, dat bij de tenuitvoerlegging van de maatregel de staat een positie van achtergestelde schuldeiser zou innemen ten opzichte van de staat als fiscus, die voor hetzelfde bedrag in rechte zou opkomen.

In gevallen waarin de staat als benadeelde niet over een bijzonder wettelijk invorderingsinstrument beschikt, zal de maatregel van ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel wel toepassing kunnen vinden. Dan treedt de staat evenwel bij de verwezenlijking van zijn geldelijke aanspraken niet in een bevoorrechte positie ten opzichte van andere schuldeisers.' (*Kamerstukken II 1989/90, 21504, nr. 3, p. 49*)

Het hof heeft geoordeeld dat artikel 74 AWR niet aan ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel in de weg staat, omdat de betrokkene zich niet alleen aan een fiscaal delict, maar ook aan 'valsheid in geschrift' heeft schuldig gemaakt. In dat verband heeft het overwogen dat het wederrechtelijk verkregen voordeel van de betrokkene correspondeert met de opbrengst van de door hem voor zijn diensten in rekening gebrachte prijs en niet met het belastingnadeel. Dit oordeel geeft, in het licht van de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis, niet blijk van een onjuiste uitleg van artikel 74 AWR. Dat oordeel is, gelet op de door het hof vastgestelde feiten en omstandigheden, ook niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1716

Zaaknummer: 19/04688

Rechters: V. van den Brink, M.T. Boerlage en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J.J. Eizinga

Wetsartikelen: 36e Sr en 74 Awr

RECHTSPRAAK

Heeft verdachte wetenschap van en beschikkingmacht over vuurwapen en munitie gehad?

Heeft verdachte wetenschap van en beschikkingmacht over vuurwapen en munitie gehad?

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het voorhanden hebben van een wapen en munitie.

Voor een veroordeling van het – als pleger – voorhanden hebben van een wapen of munitie is vereist dat de verdachte het wapen of de munitie bewust aanwezig had. De in de rechtspraak van de Hoge Raad in dit verband gebruikte aanduiding van ‘een meerdere of mindere mate’ van bewustheid geeft aan dat de verdachte zich bewust was van de (waarschijnlijke) aanwezigheid van het wapen of de munitie, zonder dat die bewustheid zich hoeft uit te strekken tot de specifieke eigenschappen en kenmerken van het wapen of de munitie of tot de exacte locatie van dat wapen of die munitie. Voor het bewijs van dergelijke bewustheid geldt dat daarvan ook sprake kan zijn in een geval dat het niet anders kan dan dat de verdachte zulke bewustheid heeft gehad (vgl. HR 20 september 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP5992).

Voorts vergt het aanwezig hebben van een wapen of munitie dat de verdachte feitelijke macht over het wapen of de munitie kan uitoefenen in de zin dat hij daarover kan beschikken. Daarvoor hoeft het wapen of de munitie zich niet noodzakelijkerwijs in de directe nabijheid van de verdachte te bevinden. In bijzondere gevallen volstaat de enkele mogelijkheid tot het uitoefenen van feitelijke macht over het wapen of de munitie niet voor het oordeel dat de verdachte dat wapen of die munitie voorhanden had in de zin van artikel 26 lid 1 WWM. Dat kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer iemand onverhoeds of ongewild kortstondig een wapen of munitie van een ander in handen krijgt of wanneer iemand onverwacht kennis krijgt van de aanwezigheid in zijn nabijheid van een wapen of munitie van een ander, terwijl hij redelijkerwijs daarvan niet direct afstand kan nemen.

Gelet op deze vooropstelling getuigt het oordeel van het hof niet van een onjuiste rechtsopvatting en is het – ook in het licht van hetgeen door de verdediging is aangevoerd – toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1727

Zaaknummer: 19/02097

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M. Kuijer

Advocaten: Wouters, T.P.A.M. T.P.A.M. Wouters en R.I. Takens

Wetsartikelen: 26 WWM

RECHTSPRAAK

Grond voor onttrekking aan het verkeer?

Grond voor onttrekking aan het verkeer?

Eerste middel

Het cassatiemiddel komt op tegen de beslissing van het hof dat een in beslag genomen aardappelschilmes aan het verkeer onttrokken wordt verklaard.

De door het hof gegeven motivering van de beslissing tot onttrekking aan het verkeer van het in beslag genomen aardappelschilmes is gebaseerd op artikel 36c aanhef en onder 3° Sr. Uit de bestreden uitspraak en het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep kan echter niet worden afgeleid dat bij het onderzoek op die terechtzitting is gebleken dat, zoals het hof heeft overwogen, het onder 1 bewezen verklaarde feit met behulp van het aardappelschilmes is begaan.

Het cassatiemiddel slaagt.

HR ambtshalve

Het hof heeft de verdachte de verplichtingen opgelegd, kort gezegd, om aan de Staat ten behoeve van de in het arrest genoemde slachtoffers de in het arrest vermelde bedragen te betalen, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door het in het arrest telkens genoemde aantal dagen hechtenis.

De Hoge Raad zal de uitspraak van het hof ambtshalve vernietigen voor zover daarbij telkens vervangende hechtenis is toegepast, overeenkomstig hetgeen is beslist in HR 26 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:914.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend voor zover bij de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van de in het arrest genoemde slachtoffers telkens vervangende hechtenis is toegepast en wat betreft de beslissing tot onttrekking aan het verkeer van het hiervoor genoemde in beslag genomen voorwerp, bepaalt dat ten aanzien van

de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van de in het arrest genoemde slachtoffers met toepassing van artikel 6:4:20 Sv telkens gijzeling van gelijke duur kan worden toegepast, gelast de teruggave van het hiervoor genoemde in beslag genomen voorwerp aan de verdachte en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1718

Zaaknummer: 19/04399

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en M. Kuijer

Advocaten: A.P. Visser

Wetsartikelen: 36c Sr

RECHTSPRAAK

Dienen in strafzaak verbeurdverklaarde geldbedragen, auto's en sieraden in mindering te worden gebracht op opgelegde betalingsverplichting?

Dienen in strafzaak verbeurdverklaarde geldbedragen, auto's en sieraden in mindering te worden gebracht op opgelegde betalingsverplichting?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, de in de strafzaak verbeurdverklaarde geldbedragen en goederen niet in mindering heeft gebracht op de aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting.

Het hof heeft kennelijk geoordeeld dat de verbeurdverklaring van de in de bewezenverklaring onder A[1], B en C bedoelde, aan de betrokkene toebehorende en door hem witgewassen voorwerpen, niet van invloed is op de hoogte van het wederrechtelijk voordeel dat hij heeft verkregen doordat hij de in de bewezenverklaring onder A[2] bedoelde, eveneens door hem witgewassen geldbedragen heeft uitgeleend en daarmee voordeel in de vorm van rentebetalingen heeft verkregen. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1724

Zaaknummer: 19/04286

Rechters: V. van den Brink, M.T. Boerlage en A.E.M. Röttgering

Advocaten: T.E. Korff

Wetsartikelen: 33a Sr en 36f Sr

RECHTSPRAAK

Over hoofdelijke aansprakelijkheid en een onpartijdige rechter.

Over hoofdelijke aansprakelijkheid en een onpartijdige rechter.

Eerste middel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de verdachte hoofdelijk aansprakelijk is voor het gehele aan de benadeelde partij toegewezen schadebedrag.

Artikel 6:166 lid 1 BW bepaalt dat indien één van tot een groep behorende personen onrechtmatig schade toebrengt en de kans op het aldus toebrengen van schade deze personen had behoren te weerhouden van hun gedragingen in groepsverband, zij hoofdelijk aansprakelijk zijn indien deze gedragingen hun kunnen worden toegerekend.

De hoofdelijke aansprakelijkheid van de tot een groep behorende personen die deze bepaling in het leven roept, leidt ertoe dat de benadeelde die ten gevolge van een gedraging in groepsverband schade heeft geleden ter verkrijging van volledige vergoeding daarvan ermee kan volstaan één van de tot de desbetreffende groep behorende personen aan te spreken.

Blijkens de wetsgeschiedenis voorziet de regeling van artikel 6:166 BW in een individuele aansprakelijkheid van tot een groep behorende personen (deelnemers) voor onrechtmatig vanuit de groep toegebrachte schade. De mate van betrokkenheid van de afzonderlijke deelnemers bij het onrechtmatig handelen is niet van belang. Deze individuele aansprakelijkheid vindt haar rechtvaardiging in een ieders bijdrage aan het in het leven roepen van de kans dat zodanige schade zou ontstaan. Zij vindt haar begrenzing in de eis dat de kans op het aldus toebrengen van schade hen had behoren te weerhouden van hun gedragingen in groepsverband (vgl. HR 2 oktober 2015, ECLI:NL:HR:2015:2914).

Voor zover het cassatiemiddel berust op de opvatting dat de enkele vrijspraak van de strafverzwarende omstandigheid van artikel 141 lid 2 onder 1° Sr in de weg staat aan de toepassing van artikel 6:166 BW, faalt het. Die opvatting is, gelet op wat hiervoor is vooropgesteld, onjuist.

Tweede middel

Het cassatiemiddel klaagt dat het recht van de verdachte op een behandeling van zijn zaak door een onpartijdige rechter in de zin van artikel 6 EVRM is geschonden, aangezien de oudste rechter ter terechtzitting in hoger beroep een uitlating heeft gedaan die verband houdt met een in de desbetreffende rechtszaak te beantwoorden rechtsvraag.

Bij de beoordeling van een beroep op het ontbreken van rechterlijke onpartijdigheid in de zin van artikel 6 lid 1 EVRM en artikel 14 lid 1 IVBPR dient voorop te staan dat een rechter uit hoofde van zijn aanstelling moet worden vermoed onpartijdig te zijn, tenzij zich uitzonderlijke omstandigheden voordoen die een zwaarwegende aanwijzing opleveren voor het oordeel dat een rechter jegens een procespartij een vooringenomenheid koestert, althans dat de bij deze dienaangaande bestaande vrees objectief gerechtvaardigd is (vgl. HR 31 oktober 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA7956).

De enkele omstandigheid dat de rechter tijdens de behandeling van de zaak een uitlating heeft gedaan over regelgeving of rechtspraak die mogelijk van belang is voor de beoordeling van de aan de orde zijnde vragen, betreft niet een uitzonderlijke omstandigheid als hiervoor bedoeld. Voor zover het middel van een andere opvatting uitgaat, faalt het. Ook voor het overige is het middel tevergeefs voorgesteld.

Derde middel

Het cassatiemiddel klaagt over de toepassing van vervangende hechtenis bij de opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

Het hof heeft de verdachte de verplichting opgelegd, kort gezegd, om aan de Staat ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer het in het arrest vermelde bedrag te betalen, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door het in het arrest genoemde aantal dagen hechtenis.

Het cassatiemiddel slaagt. De Hoge Raad zal de uitspraak van het hof vernietigen voor zover daarbij vervangende hechtenis is toegepast, overeenkomstig hetgeen is beslist in HR 26 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:914.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend voor zover bij de schadevergoedingsmaatregel ten behoeve van het in het arrest genoemde slachtoffer vervangende hechtenis is toegepast, bepaalt dat met toepassing van artikel 6:4:20 Sv gijzeling van gelijke duur kan worden toegepast en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1726

Zaaknummer:

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J. Kuijper en T.J.C. Bueters

Wetsartikelen: 6:166 BW, 6 EVRM en 14 IVBPR

RECHTSPRAAK

Intrekking van een arrest door de Hoge Raad.

Intrekking van een arrest door de Hoge Raad.

De Hoge Raad is van oordeel dat het arrest van 12 mei 2020 moet worden ingetrokken en dat de verdachte een nieuwe termijn moet worden gegeven voor het doen indienen van een cassatieschriftuur. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

De Hoge Raad trekt in het voormelde arrest van 12 mei 2020, geeft aan de verdachte de gelegenheid om binnen twee maanden na het uitspreken van deze beslissing bij de Hoge Raad door zijn raadsman een schriftuur te doen indienen, houdende zijn middelen van cassatie en verwijst de zaak naar de enkelvoudige kamer.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1722

Zaaknummer: 18/05490

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht over voorhanden hebben vuurwapen categorie II sub 3.

Bewijsklacht over voorhanden hebben vuurwapen categorie II sub 3.

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van feit 4 voor zover die betrekking heeft op het voorhanden hebben van een vuurwapen van categorie II sub 3°, te weten een kogelgeweer, merk onbekend kaliber .22LR, niet uit de door het hof gebruikte bewijsvoering kan worden afgeleid.

De door het hof gebruikte bewijsmiddelen houden niets in waaruit kan volgen dat het 'kogelgeweer, merk onbekend, kaliber .22 LR' een vuurwapen is van categorie II sub 3° als bedoeld in artikel 2 lid 1 van de Wet wapens en munitie. De bewezenverklaring – in het bijzonder het onderdeel 'die zodanig waren vervaardigd of gewijzigd dat het dragen niet of minder zichtbaar was, dan wel dat de aanvalskracht wordt verhoogd' – is daarom niet naar de eis van de wet met redenen omkleed. Het middel klaagt daarover op zichzelf terecht.

Indien niet alle onderdelen van de bewezenverklaring kunnen worden afgeleid uit de gebruikte bewijsmiddelen, kan in bijzondere gevallen voldoende belang bij de klacht over de toereikendheid van de bewijsvoering ontbreken. Daarvan is slechts sprake indien gelet op het verhandelde ter terechtzitting – waaronder begrepen de inhoud van de daar voorgehouden stukken van het dossier en hetgeen daar naar voren is gebracht – in redelijkheid geen twijfel kan bestaan over de toereikendheid en de betrouwbaarheid van het bewijs (vgl. HR 2 april 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ5960, r.o. 2.4 en HR 7 juni 2016, ECLI:NL:HR:2016:1005, r.o. 2.5.3).

In de onderhavige zaak gaat het om een dergelijk geval. Het voor het bewijs gebruikte procesverbaal van bevindingen (bewijsmiddel 6), dat zich bevindt bij de ter terechtzitting in hoger beroep aan de verdachte voorgehouden stukken van het geding, bevat ten aanzien van het 'kogelgeweer, merk onbekend, kaliber .22 LR' naast de voor het bewijs gebezigde passage ook de volgende omschrijving: 'Het wapen is voorzien van een mechanisme waardoor het geheel kan worden opgevouwen en is daarmee zodanig vervaardigd dat het dragen van het wapen niet of minder zichtbaar is.' Het beroep moet daarom worden verworpen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1715

Zaaknummer: 19/03431

Rechters: V. van den Brink, A.L.J. van Strien en A.E.M. Röttgering

Advocaten: E.E.W.J. Maessen

Wetsartikelen: 2 WWM

RECHTSPRAAK

Aanvraag herziening op basis van verklaringen die onderbouwen dat verdachte niet de persoon op de camerabeelden is.

Aanvraag herziening op basis van verklaringen die onderbouwen dat verdachte niet de persoon op de camerabeelden is.

De aanvraag berust op de stelling dat sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv. Daartoe wordt aangevoerd dat de bij de aanvraag overgelegde verklaringen van [betrokkene 4] en [betrokkene 5] en de overgelegde afbeelding nader onderbouwen dat de aanvrager niet de door het hof als ‘persoon 2’ aangeduide persoon op de camerabeelden is. Volgens de aanvrager had dit, indien het hof bekend was geweest met de nieuwe getuigenverklaringen en foto’s, geleid tot vrijspraak.

Zoals blijkt uit de hiervoor weergegeven overwegingen heeft het hof de vraag onder ogen gezien of de aanvrager ‘persoon 2’ op de camerabeelden is. Die vraag heeft het hof bevestigend beantwoord. Daaraan heeft het hof de herkenningen door de aanvrager zelf en door de verbalisant [verbalisant] ten grondslag gelegd, alsmede de eigen waarneming van het hof dat de aanvrager afgebeeld op een foto in het dossier gelijkenis vertoont met ‘persoon 2’. De verklaring van [betrokkene 4] die inhoudt dat zij als gezinsbegeleider contact heeft met de aangever, de aangever sinds tien jaar kent en hem niet herkent op de beelden, is onvoldoende voor de slotsom dat het hof op dat punt tot een ander oordeel zou zijn gekomen. Er is daarom niet sprake van een ernstig vermoeden als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv.

Voor zover de aanvraag met een beroep op de verklaring van [betrokkene 5] en de overgelegde afbeelding erop steunt dat de aanvrager ten tijde van het bewezen verklaarde twee tatoeages in zijn nek had, is niet sprake van een nieuw gegeven als bedoeld onder 4.1. Dit is door de verdediging uitdrukkelijk onder de aandacht van het hof gebracht. Bovendien heeft het hof geoordeeld dat de camerabeelden onvoldoende duidelijk zijn om te kunnen vaststellen dan wel uitsluiten dat ‘persoon 2’ op de camerabeelden een tatoeage in zijn nek heeft, zodat de verklaring van [betrokkene 5] – inhoudende (kort gezegd) dat op filmmateriaal uit 2013 zichtbaar is dat de aanvrager een tatoeage in zijn nek heeft – en de overgelegde afbeelding niet

het ernstig vermoeden wekken dat het hof de aanvrager zou hebben vrijgesproken als het daarmee bekend was geweest.

De aanvraag is, gelet op wat hiervoor is overwogen, kennelijk ongegrond.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 03-11-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1719

Zaaknummer: 20/01401

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: D. Marcus

Wetsartikelen: 457 Sv